

Τὸ νησί, ἀπλωμένο μέσα στὸ μακρινὸ πέλαο, χαϊρότανε τὴ χαρὰ τῆς θάλασσας, ποὺ ἡμερὲς ἔζωνε τὰ περιγιάλια του, ἔγλυφε καὶ τραγουδοῦσε τὶς ἀχτὲς του καὶ τὸ δρόσιζε μὲ τὶς ἀδρές του.

Κάτω στὸ ἔμπα τοῦ λιμανιοῦ στὸν κάθο καὶ ὅπου τὸ κύμα μούγκριζε στὴ νοτιά καὶ σηκώνονταν στὴ σοροκάδα σὰ βουνὸ νὰ τὸν καταπιῇ, εἶναι μέρες τώρα, ποὺ ὁ Ντάλ-Παναγιώτης, ὁ νοικοκύρης τοῦ νησιοῦ, ὁ γνωστὸς ψαράς καὶ «κεφάλαιο» τοῦ τόπου, πιάνοντας τὸ μικρὸ του ἀγοράκι ἀπὸ τὸ χέρι, πρὶν ἀκόμα καλὰ-καλὰ φέξη, πήγαινε καὶ καθίζοντας πάνω στὰ φαγωμένα ἀπὸ τὸν ἀφρὸ βράχια, ἀγνάντευε ὧρες κι' ὧρες τὸ πέλαο. Γιωματὸς λύπη, ἀξούριστος, μὲ τὰ μάτια ὑγρά, μὲ τὸ πρόσωπο κατσουφιασμένο, δίχως κέφι, δίχως ζωὴ. Ἀπὸ κεῖ, καθισμένος, στήλωνε τὸ βλέμμα του στὸ βάθος τῆς θάλασσας, ὅπου θάλασσα κι' οὐρανὸς σμίγουνε τόσο, ποὺ δὲν ξεχωρίζεις ποὺ τελειώνει ἡ θάλασσα καὶ ποὺ ἀρχίζει ὁ οὐρανός. Ἀπὸ κεῖ ἀγνάντευε τὰ πλεούμενα, ποὺ ἔσχιζαν τὸ κύμα κι' αὐλάκωναν τὸν ὑγρὸ δρόμο τῆς ἀπηνῆς θάλασσας. Κυττοῦσε τί καράβι περνᾷ, ποὺ τραβᾷ, ποὺ πάει καὶ λαχταροῦσε νὰ μαντέψῃ τὴ σκοῦνα τοῦ Καταστροφά, ποὺ θάρχονταν ἀπὸ τ' ἀντικρινὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἀρτάκης, φέρνοντας πεταχτὸ στᾶρι καὶ ψωμί. Κι' ὅταν μακριὰ σὰ μπαμπακάκι στὸν ὀρίζοντα φαίνονταν κανένα πανί, ἀγρίευαν τὰ μάτια του λαχταριστά.

— Ἀρὰ γε νᾶναι τοῦτο, ρωτιοῦνταν, ὥσπου μεγαλώνοντας τὸ πανί στὸν ὀρίζοντα, τὸν ἀπέλπιζε.

Ὁ Καταστροφάς εἶχε μέρες πολλὲς ποὺ ὕψωσε πανί κι' αὐλάκωσε τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ μέσα στὴν Πρόποντιδα, σθέλτος. Πήγαινε γιὰ στᾶρια κι' ἀλεῦρι καὶ τοῦτῃ τῇ φορᾷ. Γυρίζοντας πάλι μὲ τὸ πολῦτιμο φορτιό του, γιὰ νὰ ὑψώσῃ τὶς τιμές, θὰ διέδιδε, ἀπαράλλαχτα ὅπως τὸν παλὴν καιρὸ τοῦ Λυσία, καταστροφὲς καραβιῶν, πνίξιμο γαλερῶν, σωμὸ σταριοῦ, αἰχμαλωσίες, πειρατές, γιὰ νὰ ὑψώσῃ τὴν τιμὴ αὐτοῦ ποὺ ἔφερνε ὁ ἴδιος καὶ νὰ βγάλῃ κέρδος πιότερο, ἄνομο, μὰ ποθητό. — Πάει, πάει, δὲν ἔμεινε ἄλλο στᾶρι. Τὸ ὑστερνὸ ποὺ βρῆκα, ὁ ποῖος προλάθῃ προλάβε. Βιασθῆτε, νοικοκυραῖοι, διαλαλοῦσε γιὰ νὰ μοσχοπουλήσῃ τὸ φορτιό του, καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ λαὸ λογιθῆκε «Καταστροφάς», ποὺ φέρνει τὴν καταστροφὴ καὶ τοῦμεινε τὸ παρατσούκλι — ὁ Καταστροφάς!

Ὁ Καταστροφάς, ἓνας ἡλιοκαμένος καὶ σθέλτος θαλασσινός, ξερὸς καὶ ρουφηγμένος ἀπὸ τὴ θάλασσα σὰ Μαυροθαλασσίτικος τσίρος, εἶχε λαμπρὸ καράβι, ποὺ αὐλάκωνε σίγουρα τὸ κύμα καὶ ὁ στάντζος του φούσκωνε ἀτέρως τοὺς ἀνέμους καὶ τὶς κακοθαλασιές. Ταξίδευε κάθε λίγο καὶ λιγάκι κι' ἐμπρουστάνε. Στὸ ὑστερνὸ του ταξίδι, παίρνοντας μαζί του τὸν Καραμανλὴ μὲ τ' ἀγύριστο κεφάλι, τὸ πεισματάρικο καὶ τὸν Μαστρογάλιαγάλια ποὺ διορθώνοντας τὶς βρύσες σιγά-σιγά, πάντα ἔλεγε: «ἀγάλι ἀγάλι ἡ ἀγουρίδα γίνεται μέλι», ὀνομάστηκε μ' αὐτὸ τὸ παρατσούκλι, ἔσυρε σὰ μὲ δόλωμα καὶ τ' ἀγόρι—τὸ δελφίني τοῦ νησιοῦ—τοῦ Ντάλ-Παναγιώτη, τὸ ξανθὸ παλληκαράκι, ποὺ τὸ θάμαζε ὅλο τὸ νησί γιὰ τὴν κλίσι του στὴ θάλασσα ἀπὸ μαρὸ, ὅταν ὁ πατέρας του τὸ μάθαινε νὰ βουτᾷ καὶ πετώντας τὸ κουπί βαθεῖα στὸ κύμα, τὸ πρόσταζε νὰ τοῦ τὸ ἄρη! Πιάσε τὸ κουπί! Καὶ τοῦτο σὰ δελφίني βουτώντας—ἔξη χρονῶ μαρὸ—ἔφερνε πίσω τὸ κουπί, ὅπως ὁ βουτηχτής τοῦ Σίλλερ τὴ χρυσὴ κούπα ἀπ' τὸν ἀπατο βυθό!

Καὶ σηκώνοντας τὸ στάντζο,

ἐάνοιξαν τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα κατὰῖσα γιὰ τάντιπερ' ἀκρογιάλια, ὅπου ἡ γῆ πλούσια ἔδινε καρπὸ καὶ χορταίνοντας τοὺς ντόπιους, γιόμιζαν μ' εὐκολία τὰ καράβια τῶν γειτανικῶν νησιῶν, ποὺ ἔξον ἀπὸ τὸ ψάρι καὶ τὰ μέλι, τίποτ' ἄλλο δὲν εἶχαν νὰ φᾶν. Ἀπὸ τὸν κάθο οἱ συγγενῆδες τοὺς τοὺς ξεπροβόδησαν, ὅπως πάντα, σειδώντας τὰ μαντήλια τοὺς καὶ τοὺς εἶπαν τὶς χίλιες εὐχές τοὺς: καλοτάξιδοι, καλογύριστοι, μὲ τὸν Ἅγιον-κόλα μαζί, ἡ Παναγιά δεξιὰ καὶ τόσες ἄλλες.

Ὅπως πάντα, τὸ ταξίδι τοὺς θὰ κρατοῦσε μιά βδομάδα. Θὰ γιόμιζαν τ' ἀμπάρια στᾶρι, θ' ἀγόραζαν μερικά πράγματα ποὺ ἔλειπαν ἀπὸ τὸν τόπο, λίγα σταμνιά, κουμάρια νεροῦ, τεντζερέδες καὶ γκιουθέτια ὠραία τῶν Δαρδανελλίων καὶ νὰ, σ' ὀχτῶ μέρες θ' ἀντίκρυζαν τὸ νησί τους, ἡμερὸ καὶ ἡσυχὸ τώρα καλοκαιρία, ποὺ ἔλειπε ἡ νοτιά, καὶ γυαλὶ τὸ πέλαο. Ἦταν γλέντι καὶ χαρὰ κι' ἀπόλαυσι. Ὅμως ἄλλα καράβια πῆγαν καὶ γύρισαν καὶ ἡ σκούνα τοῦ Καταστροφά ποὺ νὰ γυρίσῃ... Τὴν εἶδαν νὰ φορτώνῃ, τὴν εἶδαν περήφανη νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ καμαρώνῃ στὸ λιμάνι μέσα, μὰ δὲν τὴν ξανάειδαν στὴ φουρτουνασμένη θάλασσα νὰ φανῇ, οὔτε τὸ στάντζο της νὰ δέρνεται μὲ τὸ δυνατὸ νοτιά, ποὺ ἔπιασε τὶς μέρες κείνες.

Τὶ νὰ εἶχε πάθει; Ποιά θάλασσα, ποῖο κύμα νὰ τὴν κατάπιε, νὰ τὴν ἔρριξε σὲ στεριά γιομάτῃ κοφτεροὺς βράχους, νὰ τὴν ξεχαρβάλωσε, νὰ τὴν ἀναποδογύρισε; Ποῖος ξέρει; Ὅτι δὲ δῆς, δὲ μπορεῖς νὰ τὸ πῆς. Ὅμως δὲν ξαναφάνηκε. Τὰ κομμάτια της δὲν τάφερε τὸ κύμα στὸ γιάλι, τὰ πνιμένα κουφάρια δὲν τὰ ξέρασε τὸ ἀρμυρὸ κύμα. Ἀπορία!

Μέσα στὸν καφενὲ τοῦ Γκεθεζὲ κουβέντιαζαν οἱ θαλασσινοὶ ἡλιοκαμένοι:

— Δὲ μπορεῖ, κάπου θὰ φανῇ; μπορεῖ ὁ Καταστροφάς κάπου νὰ τῶσαλε γι' ἄλλο λιμάνι καὶ νὰ βρῆκε κάπου ἄλλοῦ συμφέρο καὶ τράβηξε.

— Ὅχι, τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ποὺ ἄπλωνε τὰ πανιά καὶ ἔθγαινε στ' ἀνοιχτὰ κατὰ δῶ.

Πῶς χαροπάλεψε τὸ καράβι τοῦ Καταστροφά, κανεὶς δὲν τῶειδε. Μόνον ὁ οὐρανὸς μποροῦσε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τάστρα τὸ χαμὸ του. Ἔτσι πέρασε μιά, πέρασαν δυὸ καὶ τρεῖς καὶ πέντε μέρες καὶ δὲν ἀγνάντευε κανεὶς ἀπὸ μακριὰ τὸ πανί της, «τὸ πούπουλο», νὰ βγαίνει σχίζοντας οὐρανὸ καὶ θάλασσα καὶ νὰ μεγαλώνῃ σιγά σιγά καλοπλεούμενο κι' ὀλοφουσκάτω—μεγαλεῖο μαναχό! Δὲν γράφτηκε στὸν ὀρίζοντα ἡ κομψὴ καὶ λυγερὴ σιλουέττα του ξανὰ.

Στὰ ὑστερνὰ ὁ Ντάλ-Παναγιώτης ἀπελπίστηκε. Καὶ παλαίθοντας ἀνάμεσα ἀπελπισμοῦ κι' ἐλπίδας ἔθγαινε στὸν κάθο σύνταχα μὲ τὸ μικρὸ του γυιὸ ἀπ' τὸ χέρι πιασμένον καὶ καθισμένος πολλὲς ὧρες πρόσμενε μὲ τὸ μάτι καρφωμένο νὰ δῇ τὸ πλεούμενο τοῦ Καταστροφά νὰ σχίξῃ τὴ θάλασσα καὶ νὰ μπαίῃ στὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ μὲ τὸ πλοῦσιο ἐμπόρευμά του καὶ τὸ γυιὸ του στὸ κατάρτι νὰ λύνῃ καὶ νὰ δένη τὸ πανί.

Κυττοῦσε ὧρες καὶ τὸ μάτι του κουραζότανε καὶ σὰν ἀποθλακωμένο ἔθλεπε ἀόριστα καὶ ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε καὶ ἡ σιωπὴ πλάκωνε τὴν καρδιά του σὰν πλάκα τάφου. Μάταια πρόσμενε, μὰ πρόσμενε πάντα.

— Μπορεῖ, ἔλεγε, νὰ φανῇ τὸ «πούπουλο», ὅπως ὀνόμαζε τὸ πανί φουσκωμένο στὸ κατάρτι, μπορεῖ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

Δώδεκα μέρες τίποτε δὲ φάνηκε. Γυρίζοντας κάθε βράδυ ἀπελπισμέ-

Ἦταν τὸ δελφίني τοῦ νησιοῦ.

νος, σκυφτός, πικραμένος, έλεγε ότ ή γυναίκα του : — Πάει και σήμερα...

Ο πόνος, ή πίκρα, τών δώδεκα ήμερών τή καρτέρι, ή άπαντοχή, ή άπελπισία, πού τόν έπιανε, όταν ό ήλιος βυθιζότανε και τή σκοτάδι μαύρο άπλωνε τά φτερά του, δλ' αυτό μέ τή λύπη και συλλογή τού παιδιού του, τόν έλυωναν, τόν σκότωναν. "Εμεινεν ό μισός, ρουφηγμένος σά τή κερή στό μανουάλι τής έκκλησίας.

— Καλά τή παιδί πνίγηκε, δέ χωρά τίποτ' άλλο, πάει με τόν Καταστρόφα, μά νά μή τή ξεράση ή θάλασσα ; Τόν έδερνε, τόν τυραγνούσε ό πόθος νά βρή τή παιδί του. "Επειτα ήξερε σπιθαμή-σπιθαμή, λιθάρι-λιθάρι τ' άκρογιαλία τού νησιού, ήξερε τούς πνιγότοπους, τίς ρουφηχτοές, τούς άνευρους, τ' άπάνεμα μέρη και τούς καιρούς.

— Θά βγώ νά τούς βρω, είπε μία μέρα ύστερ' από τίς δέκα, πού μάτια πρσίμενε στόν κάθιο και ήταν βέβαιος πιά γιά τή χαμή τού παλληκαριού του.

Και κάποια μεσάνυχτα με τή μισοφέγγαρο χτύπησε τή κουπί στό κύμα, πηδώντας στή μεγάλη του βάρκα. Μόνος, κατάμονος πήγαινε νά ψάξη, νά έρευνήση τή θάλασσα. Μπήκε σέ όρμους, σέ σπηλιές άκροθάλασσες, προσπέραινε γιαλούς ήμερους, πήγε όπου ήξερε, πού τή κύμα άποθέτει τά ναύαγια και τά θρύψαλα τών ναυαγίων, κι' άγνάντευσε παντού με τή κοφτερό τού μάτι. Κάπου είδε στό κύμα άλαφρό κάτι νά πηγαινοέρχεται, σάν σέ κούνια παιδιού πού τή νανουρίζουν. "Ενοιώσε χτύπο δυνατό στήν καρδιά, γλώμισσε, και τή χέρι του παράλυσσε στό κουπί, μά δέν τανε άλλο από ένα στρώμα άχυρένιο. Καί μ' όλο πού ήν βέβαιος πώς τή παιδί του τή καταπιή ή θάλασσα και τώρα τή ξεράσει, όμως από μέσα του δέν ήθελε νά πιστέψη ούτε νά βγάλη τή μία σταλαγματιά έλπίδα πού τούμεινε και τόν παρηγορούσε και τού άπάλυνε τόν πόνο. Καί παρηγορήθηκε πώς τή πλεούμενο ήταν στρώμα, πού τή λίκνιζε ή θάλασσα στό πρωινό τού ήλιου ρόδισμα. Τή στρώμα τούτο τού δυνάμωσε τή σκέψη πώς εκεί γύρω θά βρισκότανε τά ναύαγια και τά συντρίμματα τού καραβιού τού Καταστρόφα.

Και προχωρούσε με τή κουπί στό χέρι, σιγά σιγά ψάχνοντας τούς βυθούς, τή θάλασσα, πού όλο γαλήνευε, μεσημέρι τώρα, και γινότανε καθρέφτης. Τή χέρι του έτρεμε, ή καρδιά του χτυπούσε, ίδρωτας τού έλουζε τή μέτωπο τή θαλασσοδαρμένο, και φόθος τού πλημμυρούσε τή σκέψη πώς κάπου γρήγορα θά βρισκότανε κοντά τή κορμί τού παιδιού του, πώς μάτια δώδεκα μερόνυχτα άπάντεχε καρφωμένος στόν κάθιο και τώρα μισή νύχτα και μισή μέρα έψαξε νά τή ξεθάψη μέσ' από τή κύμα, μέσ' από τή φύκια άψυχο κουφάρι και φριχτό. Νησιτικός και βαρύθυμος άκόμα έψαχνε. "Όταν πιά ό ήλιος άρχισε τόν καθήφορο κι' άπακούμπησε θαρρείς στήν κορφή τής ψηλής ράχης κι' άρχισε νά βυθίζεται λίγο-λίγο και τή λιμάνι με τή χωριό νά ίσκιώνη και νά δροσίξη. "Η θάλασσα μάτωσε και κοκκίνισε, ύστερα ρόδισε, σκούρευσε και άρχισε νά βυθίζεται στό άλαφρό σκοτάδι.

Άπελπισμένος δέστανε: Κάνε Άγιονικόλα, κάνε τή θάμα σου, κάνε νά βρω τ' άγόρι μου, πριν σήση ή μέρα. πριν ή μαύρη νύχτα με πλάκωση. Δάκρυα βούρκωσαν τά μάτια του και περιγύθηκαν τά μάγουλά του τά δαρμένα από τήν άρμύρα. "Όταν σκουπίζοντας με τή ράχη τής άπαλάμης του τή ποτάμι τούτο τών δακρύων του βλέπει πάνω στήν άκρογιαλιά μέσα στά φύκια και τά σάπια χορτάρια τού γιαλού, πού ξεθράζει ή θάλασσα βαρειομυρισμένα, ένα κουφάρι υπερδεμένο άλυτα μ' ένα σκονί, πού σά νεροφίδα άπλωνότανε, ή μία του άκρη στήν επιφάνεια και μετακινώτανε με τή κύμα αυτόματο άπαλό. Άφροί άπαλοί έλουζαν και μύρωναν τή κουφάρι και τή στεφάνωναν και τή λίκνιζαν θαρρείς κι' ένα χέρι άόρατο μέσα από τή κύμα με μπαμπάκια τού έπαιρνε τόν πόνο, τόν ίδρωτα, τόν πυρετό, κι' ένα άλλο τή νεκροστόλιζε μ' άφράτα άσπρα γιασεμιά κι' άλλα λουλούδια τής άνοιξης και τής νεότητος.

— Βοήθα Άγιονικόλα μου, ψθύρισε μέσα στά μουστάκια του κι' άφήκε τή κουπί από τ' άσπαλνίο του χέρι. "Η βάρκα του άγγιξε και βύθηκε τή πλώρα τής στόν άμμο.

Μ' ένα πήδημα πάτησε στήν άμμουδιά και στάθηκε μπροστά στό θαλασσοδαρμένο κορμί, πού τούμπανο σωστό πιά, βρεγότανε από τή παιγνίδισμα τής θάλασσας. Ούτε τά διχτυα τά πολύποκα, ούτε τά πιά υπερδεμένα σχοινιά τής θηλιάς πού αλμαλωτίζει τή λιοντάρι θά μπορούσαν νά δέσουν καλύτερα τή νηό κορμί τού ξανθού παιδιού, πού πάει χαμένο και θλιμένο.

Ο Ντάλ - Παναγιώτης, κίτρινος σά λεμόνι και κλαίοντας άπαρηγόρητα με τά δάκρυα ποτάμι στά μάγουλα τ' άύλακωμένα από τά βάσανα τής θαλασσίνης ζωής, άναγνώρισε τή παιδί του.

— "Ωχ, παιδί μου, μουρμούρισε κλαίοντας, τή στήθος του άνεθοκατέβαινε κι' έκλεισε τή πρόσωπό του άνάμεσα σ' άσπαλνία χέρια του. Τά μάτια του έγιναν πηγή. Τή δάκρυα ποτάμι.

"Ηταν μπροστά του τή ξανθή του ρωμαλέο άγόρι. Και πώς τού έμοιαζε! Με τή μαλλί σά χαιτή χυτό στό πρόσωπο τή πληγιασμένο και μαυρισμένο από τή θαλασσοδαρμό. Άπλωμένο με τά ποδάρια άλύγιστα, τά χέρια τετωμένα, θαρρείς και κοιμώτανε τόν ύπνο τού μεσημεριού στό ήλιόκαμα, πλάγι στό κύμα, πού τού μουρμούριζε και τού τραγουδούσε:

Έλίγια μόλι γιάσα
ίσια χάωατ
Στήν Κεραιά βολάξαμε
πίασαμε κολιαιρούδια
έσα-γιαλέσα
έλιγιαμόλι γιάσα.

"Εσκυψε ό δόμοδιρος, γονάτισε και πήρε τ' άλατισμένο τού κορμί στήν άγκαλιά τού βουδ, βρεμένο, κρού. Τού φίλησε τά χέρια βουδός, τού κόλλησε τά χείλη του στό κούτελο και πάλι τ' άτίθωσε στόν άμμο νεροστάλαχτο.

Και γονατισμένος έτσι έκλαψε με τόν πόνο τού πατέρα πικρά, πολύ πικρά ψιθυρίζοντας : — Άγόρι μου, παιδί μου, παλληκάρι μου. "Όλα τά καλά λόγια, πού τού χάριζε στή ζωή. Και σκυμμένος έτσι πέρασε κατεβατό - κατεβατό δη τή ζωή τού παιδιού του από τή σκέψη του. "Η θύμησί του Ιστορήσε όλες τίς λεπτομέρειές τής και χτύπησε από τήν καμή τή στήθος του κι' ό πόνος του έχειλίσε σέ κλάμα.

Και παίρνοντας από τή βάρκα του τήν τσάπα πού σκάλιζε τή άμπελία του, γρήγορα γρήγορα σκάλισε τήν άμμουδιά. Τού τοίμασε τόν τάφο πλάγι στή θάλασσα.

Και σάν έσκαψε τή μνημούρι έσκυψε κι' έχωσε τά γερά του χέρια κάτω από τή άλύγιστο κορμί του, πού ήταν υπερδεμένο με σχοινιά και βότσαλα, τή σήκωσε άγκαλιά βαρύ σάν μολύβι και όπως στήν ταφή τού Πάτροκλου τ' άπόθεσε στόν όγρό τάφο. "Ες μή τή δή ή μάνα του, είπε και πέση τού θανάτου.

Τώρα καλά ή μαύρη νύχτα πλάκωσε. Τ' άστέρια έπαιζαν στόν ούρανό τή τρεμούλιασμα τους και τής θάλασσας τή φλοίσβισμα άτελείωτο έψηνε τή συχώριο του.

Μαζεύοντας τή ζωή του τήν πέτσινη — τή μόνή σημάδι τού παιδιού του τώρα — πού τή ζωνότανε νά συμμαζέξη τή κοντοθράκι του καλά στή μέση του, όταν ήταν νά μπει στή βάρκα, έσυρε τή βάρκα του κι' από κεί λάμνοντας στό σπίτι του, νά δή ή γυναίκα του τή σημάδι τού χαμού τού παιδιού τής. Σιγαλιά. Μόνο τή κουπί τού πλατάγιζε ρυθμικά.

Τήν άλλη μέρα στό χαγιάτι τού σπιτιού γύρω στά ρούχα τά γιορτερά τού παλληκαριού και τήν πέτσινη ζωή του είχε στή τή μοιρολόγι. Οί καλές θαλασσινές μοιρολογούσαν τή άδικοπνιγμένο άγόρι τού Ντάλ - Παναγιώτη, πού χάθηκε με τόν Καταστρόφα άνάμεσα Κυζίκου και Μαριμαρά στήν πρώτη του άνθησι.

Πολύδ. Παπαχριστοδούλου

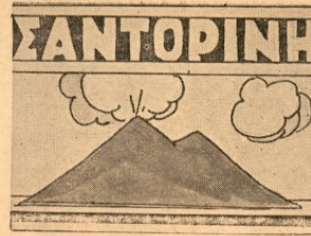
Και γονατιστός έκλαψε με τή πόνο τού πατέρα.

Nickata Athina 1999 Apr 19

Μιά φορά κι' έναν καιρό υπήρχε ένα ωραίο νησί σαν ξεχωριστό απ' τις άλλες Κυκλάδες. Από μακριά φαινότανε σαν ένας πράσινος κώνος κι' οι ολοπράσινες πλαγιές του έπεφταν αρμονικά ως τ' ακρογιάλι. Πεδιάδες κατάφυτες από έληές, αμπέλια και άφθονα όπωροφόρα δένδρα με τούς γλυκούς καρπούς των λιγερές κουρμαδιές άπλωναν κάτω απ' το γαλάζιο ουράνιο τὸ πλούσιο και ιδιότροπο φύλλωμά των με την τόση έξωτική του χάρι. Χωράφια με άφθονα σπαρτά, που στο φύσημα του μελτεμιού μοιάζαν σαν μιά χρυσή θάλασσα. Ένα ευλογημένο νησί. Τὸ εμπόριο που άνεπτύχθη εκεί υπήρξε μιά πηγή πλούτου και εὐτυχίας, και συνετέλεσε στην ανάπτυξη τοῦ πολιτισμοῦ τῶν κατοίκων. Τεχνίτες Ικανοί και φημισμένοι κατεγίνοντο στην έπεξεργασία τοῦ χρυσοῦ και άλλων μετάλλων. Οί κόρες τοῦ νηιοῦ ὕψαιναν στους άργαλειούς τους άραχνένια ὠφάσματα. Οί κάτοικοι είχαν μεγάλην έπίδοσι στην άγγειοπλαστική, ὅπως φαίνεται κι' από σχετικά έργα, που σώζονται ως τώρα. Ὁ πλούτος αυτός κι' ἡ πολυτέλεια επέτρεπαν στους κατοίκους νά ζοῦν εὐτυχισμένοι, αλλά συνετέλεσε στη διαφθορά τους, ὥστε νά τούς κάνουν νά λησμονήσουν και παραμελήσουν τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα και νά χάσουν τὸν σεβασμόν που ὤφειλαν στους θεούς. Αυτό προεκάλεσε κάποτε την ὀργή τ' οὐρανοῦ.

Και μιά ὥραία ἡμέρα, που οί κάτοικοι κατεγίνοντο άμέριμνοι στις εργασίες των, ένα μαύρο σύννεφο έπρό-

βαλε στὸν ὀρίζοντα και δὲν άργησε νά καλύψη με τὸ σκοτάδι του τὸ καταπράσινο νησί. Μιά τρομερή βοή έτάραξε την ἡσυχία ατμόσφαιρα και τὸ νησί έσεισθη ὁλόκληρο. Ὁ κεραυνὸς τοῦ Διὸς έπεσε με ὀργή πάνω στο βουνό και ὁ Ἡφαίστος έπότισε με την καυτερή του λάθα τις κατάφυτες πλαγιές' απ' τὸν κρατήρα έβγαιναν πέτρες και φλόγες. Τὸ πύρινο κύμα που άργοκυλούσε, έκαιγε τὰ πάντα στο πέραςμά του και μετέβαλε σὲ στάχτη σπίτια, δάση και φυτείες. Οί γραφικὲς πλαγιές πάνω στις ὁποῖες ὠργιάζε πριν τὸ πρᾶσινο, παρουσίαν τώρα τὴ θλιβερή εικόνα τῆς πύθ άγριας καταστροφῆς. Οί κάτοικοι εντρομοί έγκατέλειπαν τὰ χωριά και σαν ἄλλοι έτρέχαν χωρίς νά ξέρουν πὸ πῶς νά γίνουναι. Και μέσα σ' αὐτή την κόλασι τοῦ πυρός και τοῦ θορύβου, άνοιξε εξαφάν ἡ γῆ κι' ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ κατεβυθίσθη. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ιστορία, σαν νά ἦτο παραμῦθος τῆς νήσου Θήρας.

***

Μετέωρα τῆς Θεσσαλίας — Σαντορίνη — τὰ δυο φυσικά φαινόμενα τῆς

Έλλάδος που προκαλοῦν τὸ ένδιαφέρον και τὸν θαυμασμόν. Τὸ νησί σχηματίζει ένα πέταλο. Οί απόκρημνες άκτές του με τὰ φαντασιώδη κι' άγρια σχήματά των, προκαλοῦν την πιὸ ζωηρή έντύπωσι. Τὰ γραφικά χωριουδάκια με τὰ κατάλευκα θολωτά των σπίτια, σχηματίζουν μιά άσπρη γραμμὴ πάνω στις απότομες πλαγιές τοῦ μαύρου βράχου. Τὸ μέσον τοῦ πετάλου εἶναι ένας κόλπος, ὅπου απ' τις διάφορες έκρή-

ξεις φάνηκαν και χάθηκαν νησίδες. Σήμερα υπάρχει ἡ μεγάλη κι' ἡ μικρή Καϋμένη. Απ' τὸ μικρὸ λιμανάκι (σκάλα) ἡ πρωτεύουσα απέχει μισή ὥρα περίπου, χτισμένη στην κορυφή τῆς απόκρημνου άκτῆς, με μοναδική θέα σ' ὅλο τὸ Αἰγαίο. Ἡ πόλις αὐτὴ παρουσιάζει ένα ιδιαίτερον χαρακτήρα. Νομίζει κανεῖς ὅτι βρίσκεται σ' άφρικανική πόλι με τούς στενοὺς της δρόμους, που μερικοί εἶναι απ' τὰ παλιὰ χρόνια θολοσκέπαστοι. Θυμίζουν πολὺ τ' άράπικα παζάρια με τὰ μικρά και λιγοπώτιστα μαγαζάκια τους. Ὁ κεντρικὸς δρόμος, με τις ὠραίες οίκοδομές του, άποτελεῖ μιά χαριτωμένη έντύπωσι. Τὸ μουσεῖο περιέχει πλούσια συλλογὴ έργων άγγειοπλαστικῆς και γλυπτικῆς που τὸ σὸ πολλοί τέχνες αὐτὲς καλλιεργήκαν στο ὁμορφο αὐτὸ νησάκι τοῦ Αἰαίου.

Εκτὸς απ' τὰ Ἑλληνικά σχολεῖα, υπάρχουν και δύο Καθολικά. Ἡ φρουριακή και θρησκευτικὴ αὐτὴ πόλις στέκει σαν μιά κορώνη στη βραχώδη ράχη, ὠχυρωμένη μ' ένα παλαιὸ βυζαντινὸ κῆπο. Απ' ἐκεῖ πάνω οί Πτολεμαῖοι φρουροῦσαν τὸ Αἰγαῖο πέλαγος. Αὐτὸ τὸ νησί με την άγρια μορφή, που τοῦ προσδίδουν οί απότομοι βράχοι, που μέσ' στους κόλπους του βράζει ἡ λάθα, έχει μ' ἄλλα ταῦτα τις πιὸ γραφικὲς ἐξοχές, σκεπασμένες με την πιὸ πλούσια χλόη. Οί πλαγιές τοῦ Προφήτη Ἡλία και τοῦ Μεσοβουνου, κατάφυτες από αμπέλια, ξεκουράζουν τὸ μάτι, κι' ἡ πλούσια αὐτὴ βλάστησις ανάπτυσσεται ἡσυχά ἀψηφώντας την ὀργή τοῦ Ἡφαίστου. Απ' την ταράτσα τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτη Ἡλία, χτισμένη στην κορυφή τοῦ βουνοῦ, πίνοντας ένα ποτηράκι τοῦ φημισμένου Σαντοριναιικοῦ κρασιοῦ, θαυμάζει κανεῖς τ' ὠραῖο γαλάζιο χρώμα τῆς θαλάσσης, ένῶ πέρα στο ὅραος διακρίνονται σαν ὄραμα οί γραμμὲς τῶν Κρητικῶν βουνῶν.

Με τις τελευταῖες άκτῖνες τοῦ ἡλίου τὰ φανταστικά σχήματα τῆς μεγάλης και μικρῆς Καϋμένης παίρνουν μιά άγρια ὄψη, γεμάτη ὕποβλητικὴ γραφικότητα. Τὸ θέαμα εἶναι πραγματικά σπάνιο κι' ὠραῖο.

Αὐτὸ τὸ νησί, τ' ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τις άλλες Κυκλάδες, με τις απότομες γραμμὲς του και με την άγρια ὄψη του, έχει κάποια γοητεία που στὸν ταξιδιώτη που τὸ επισκέπτεται ἀφίνουν μεγάλη έντύπωσι.

Α. Δ. Ι.—ς

Ένα απ' τὰ ιδιόρρυθμα σπιτάκια τῆς Σαντορίνης.

ση δὲν δώσανε στὸ κάλεσμά του....
Στὶς τελευταῖες τοῦ Ἰουλὴ φάνη-
καν μέσα ἀπὸ τὴν πρωὶνὴ καταχνιά
κάτι μεγάλα καράβια νάρχωνται
κατὰ τὸ λιμάνι... νὰ σιμώνουν κιάλας,
τόσο πού οἱ Θεσσαλονικεῖς κατάλαβαν
εὐθύς ἀπὸ τὸ σκαρί τους, ἀπὸ τὰ τούμ-
πανα καὶ τὶς ἀγριεὶς φωνές κ' ἀπ' τὰ
φλάμπουρα πού ἀνεμίζανε στὰ ψηλά
τους κατάρτια πὼς ἦσαν κουρσάρικα.
Βάρεσαν λοιπὸν τὰ βούκινα γιὰ νὰ
τρέξουν οἱ στρατιῶτες στὰ πόστα
τους, ἀνοίξαν τὶς ἐκκλησιᾶς γιὰ νὰ
προσευχηθῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ παρα-
καλέσῃ γονατιστὸς τὸν προστάτη ἄ-
γιο νὰ τρέξῃ βοηθός...

Μέρα καὶ νύχτα τὰ γυναικοκπαῖδα
καὶ οἱ γέροιοι κλαῖνε μπροστὰ στὴ χρυ-
σῇ διαμαντοστόλιστῃ εἰκόνᾳ του...

«Μεγαλομάρτη κάνε τὸ θάμα σου!
Σὺ πού εἶσαι ἐπὶ σέμνωμα καὶ τὸ
καύχημα καὶ ὁ ὑπέρλαμπρος στέφανος»
τῆς πολιτείας σήκωσε κύματα
μεγάλα ἀπὸ τὸ νοτιά καὶ σκόρπισε
τὰ καράβια τους καὶ φέρε-τα νὰ σπά-
σουν σάν καρυδόκουπες κάτω ἀπὸ τὶς
πολεμιστρες τοῦ κάστρου, ἔτσι πού νὰ
γεμίσῃ ἡ θάλασσα πανιά καὶ ξύλα...».

Τοῦ κάκου! Οὐτε πνοούλα δὲ φυ-
σάει καὶ τὰ νερά εἶναι, θαρρεῖς, πη-
χτὰ σὰ λάδι. Ὁ ἅγιος στέκει ψηλά
στὸ φῶς τῶν λαμπάδων ἀκίνητος, σὰ
νὰ τοῦ κρατᾷ τὰ χέρια δεμένα μιά
ἀνώτερη προσταγὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ
διαφεντέψῃ τὸν ἀγαπημένο του λαό...

Ὡς τόσο ἀκολούθησαν περιστατικά
δὴλοτελα ἀναπάντεχα.

Τὰ κουρσάρικα ἦσαν πενήντα τέσ-
σερα κ' ἀπὸ διακόσιοι κουρσάροι στὸ
καθένα... σωστὰ ἑνδεκα χιλιάδες λυσ-
σασμένα θειριά.

Εὐθύς κιάλας περιτριγυρίζουν τὴν
πολιτείαν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς θάλασ-
σας, διαλέγουν τὸ πιὸ βολετὸ μέρος,
βγαίνουν στὰ ρηχὰ καὶ κεῖθε πασκι-
ζουν νὰ σκαρφαλώσουν στὸ κάστρο.
Τὴν πρώτη μέρα δὲν καταφέρνουν τί-
ποτα κ' ἀναγκάζονται νὰ τραθηχτοῦ-
νε πίσω.

Τὶ νὰ κάμουν; Τὶ νὰ κάμουν; Σκαρ-
φίζονται μηχανές.

Φορτώνουν πάνω σὲ μεγάλα ἄμαξα
βάρες, τὶς γιομίζουν πίσσα καὶ θειά-
φι, βγαίνουν πάλι καὶ τὶς σπρώχνουν
μὲ ἀλλաλαγμούς καὶ τούμπανα στὰ κα-
στοπόρτια μὲ σκοπὸ νὰ τὰ κάψουν.
Χαμένος κόπος!

Βάζουν σ' ἐνέργεια ἄλλο σχέδιο...

Τὴν παραμονὴ τῆς 1 Αὐγούστου ἔλη-
τῇ νύχτᾳ οἱ Θεσσαλονικεῖς δὲν κλεί-
νουν μάτι. Κοιτάζουν μὲ ἀγωνία τὰ
κουρσάρικα πού εἶναι ἀραγμένα στ'
ἀνοιχτά... Μεγάλῃ φωτοχυσία... γτῷ-
ποι ἀδιάκοποι ἀπὸ σφυριά, φωνές, σὰ
νὰ βάλθηκαν τὰ σκυλιὰ νὰ μαστορέ-
ψουν ὁλόκληρο κάστρο μέσα στὴ θά-
λασσα... καὶ νὰ στεριωθοῦν ἐκεῖ, ἀ-
γνάντια, αἰώνια φοβέρα.

Δέσανε γερά δυὸ δυὸ τὰ καράβια
πλάι μὲ πλάι κ' ἀπάνω στὴν κουπα-
στὴ στελιώσανε μὲ χοντρά μαδέρια
πύργους ἀψηλούς, ἔτσι πού νὰ μὴ
καταβῇ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη ἀπὸ κεί στὸ
κάστρο, φτάνει μονάχα νάρθη κοντὰ
καὶ νὰ ρίξῃ μιά σανίδα πλατεῖα γιὰ
γιοφύρι.

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εκείνον τὸν καιρὸν κάποιος ἄφου ἔ-
πλασίασε τὸν Ἰησοῦν εἶπεν εἰς αὐτόν:
Καλέ μου διδάσκαλε τί καλὸ πρέπει νὰ
κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰω-
νίαν ζωὴν; Ὁ Ἰη-
σοὺς τότε εἶπεν εἰς
αὐτόν. Γιατὶ μὲ λὲς
καλὸν καὶ ἀγαθόν;
Κανένας δὲν εἶναι
ἀγαθὸς ἐκτὸς ἀπ'
τὸν Θεόν. Ἐάν ὁ-
μως θέλῃς νὰ κλη-
ρονομήσῃς τὴν αἰω-
νίαν ζωὴν δὲν ἔχεις
νὰ κάμῃς τίποτε ἄλ-
λο ἀπὸ τοῦ νὰ κά-
νῃς ἐκεῖνα πού μὰς
διδάσκει. Τότε ἔ-
κείνος τοῦ λέγει:
Τί μὰς διδάσκει;
Καὶ ὁ Ἰησοὺς τοῦ
ἀπήντησε. Νὰ μὴ
φονεύσῃς, νὰ μὴ ζη-
τήσῃς νὰ προσδο-
λῇς τὴν τιμὴν τῶν
ἄλλων, νὰ μὴ ἀρ-
κισθῇς ψευτικά, νὰ
σέβεται τὸν πατέρα
σου καὶ τὴν μητέρα
σου καὶ τὴν ἀγαπή-
σῃς τοὺς ἄλλους ὡς
σεαυτὸν. Τότε ἔ-
κείνος τοῦ εἶπε:
Ὅλα αὐτὰ τὰ κάνω
ἀπὸ μωρὸ παιδί. Τί ἄλλο ὁμως μένει
νὰ κάμω; Τότε ὁ Ἰησοὺς τοῦ εἶπε: Ἄν
θέλῃς νὰ γίνῃς τέλειος ἄνθρωπος πῆ-
γαινε, πούλῃς ὅλην τὴν περιουσίαν

σου καὶ μοίρασε δ,τι πάρῃς ἀπ' αὐ-
τὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ τότε θὰ
γίνῃς ἄξιος εἰς τὸν οὐρανὸν γιὰ πολλὴ
περισσότερα ἄφου δὲ τὰ κάμῃς αὐτὰ
ἀκολουθήσῃ με. Ἀ-
φου ὁμως ἤκουσε
αὐτὰ ἐκεῖνος ἔφυγε
γεμᾶτος λύπῃ γιατί
ἔτυχε νὰ ἔχῃ πολλὰ
κτήματα.

Ὁ Ἰησοὺς τότε
εἶπε εἰς τοὺς μαθη-
τάς του. Σᾶς λέγω
μεγάλῃ ἀλήθειᾳ, ὅτι
εἶναι πάρα πολὺ
δύσκολο πρᾶγμα ἔ-
νας πλούσιος νὰ
γίνῃ ἄξιος τῆς βασι-
λείας τῶν οὐρανῶν.
Σᾶς ξαναλέγω δὲ
ὅτι πιὸ εὐκόλο εἶ-
ναι νὰ περᾷσῃ ἕνα
χονδρὸ σχοινί ἀπὸ
τὴν τρύπα τοῦ βε-
λονιοῦ παρὰ πλού-
σιος νὰ μῇ στὼν
Παράδεισο. Καὶ οἱ
μαθηταὶ τοῦ ἄφου
ἀκούσαν αὐτὰ ἀπο-
ροῦσαν κ' ἔλεγαν:
Τότε ποῖος λοιπὸν
θὰ μπορέσῃ νὰ σω-
θῇ. Καὶ ὁ Ἰησοὺς ἄφου τοὺς κοίταξε
τοὺς εἶπε. Βέβαια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους
αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεὸ
ὅλα εἶναι δυνατό.

Τὸ καιρὸν ἐκεῖνον προσελθὼν τις εἶ-
πε τῷ Ἰησοῦ διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί
ἀγαθὸν ποιῶ νὰ ἔχω ζωὴν αἰώ-
νιον; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ τί μὲ λέγεις
ἀγαθόν; οὐδεὶς ἄνθρωπος εἶ μὴ εἰς ὁ
Θεός. Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν
ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Λέγει
αὐτῷ ποῖας; Ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπε: τὸ
οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέ-
ψεις, οὐ μεμνημενερήσεις, τίμα τὸν
πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἀγαπή-
σεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.
Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος: πάντα ταῦ-
τα ἐφίλαζάμην ἐκ νεότητός μου, τί
ἐτι σusterῶ; Ἐπεὶ αὐτῷ ὁ Ἰησοὺς
εἶ ἔθηκεν τέλειος εἶναι, ὅπως ὁ
πλησίον σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ ὅς
πτωχοῖς, καὶ ἔβριε θησαυρὸν ἐν οὐ-
ρανῷ, καὶ βέβαιο ἀκολουθεῖ μοι. Ἀ-
κούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὴν λόγον ἀ-
πῆλθε λυπομένος ἦν γὰρ ἔχων κτή-
ματα πολλὰ.

Ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπε τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ: ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι δύσκολο-
νταί πλούσιος εἰσελθεῖν εἰς τὴν
βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Πάλιν δὲ
λέγω ὑμῖν, εὐκολώτερον ἐστὶ κάμη-
λὸν διὰ τρύπηματος ραφίδος διελ-
θεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν
εἰσελθεῖν. Ἀκούσαντες δὲ
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐξεπλήσσοντο σφό-
δρα λέγοντες: τίς ἂν δύναται σω-
θῆναι; Ἐπεὶ λέμμε δὲ ὁ Ἰησοὺς εἶπεν
αὐτοῖς: πορὰ ἀνθρώπων τοῦτο ἀδύ-
νατον ἐστὶ, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυ-
νάτα ἐστί.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μετὰ τὸ αὐριανὸν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν Ἰησοὺς Χριστὸς μὰς διδίδει
ἕνα πολὺ μεγάλον μάθημα. Τὰ λόγια
πού εἶπε σ' αὐτόν πού ἦλθε κοντὰ του
καὶ τὸν ρωτοῦσε μὲ τί τρόπο θὰ γίνῃ
ἄξιος γιὰ νὰ κληρονομήσῃ τὴν ἐπου-
ράνιον ζωὴν, τὰ εἶπε ὅχι γιὰ νὰ κάμῃ
σ' αὐτόν ἕνα μεγάλο μάθημα ἀλλὰ
γιὰ νὰ διδάξῃ ὅλους μας. Βέβαια εἶ-
ναι καλὸ τὸ νὰ μὴ κυττάζουμε νὰ βλά-
ψουμε τοὺς ἄλλους μ' ὅποιονδήποτε τρό-
πο, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πιὸ μεγάλο καλὸ
νὰ προσπαθοῦμε νὰ βοηθοῦμε τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους ὅταν τοὺς δοῦμε
νὰ βρίσκονται σὲ κάποια ἀνάγκη. Ὅ-
ταν βλέπουμε ἕναν ἄνθρωπον νὰ ὑπο-
φέρει πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν
βοηθήσωμε καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ μὴ δι-

στάσωμε καὶ αὐτὴ τὴν περιουσίαν μας
νὰ πουλήσωμε γιὰ νὰ τὸν βγάλωμε
ἀπ' τὴν δύσκολη θέσιν πού βρέθηκε.

Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ γίνωμε
ἄξιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον
ἔτσι θὰ ἀπολαύσουμε τὰ ἐπουράνια ἀ-
γαθὰ στὴ μέλλουσα ζωὴ κοντὰ στὸν
Πανάγαθο Θεό.

Ἄν κάμωμε κ' ἡμεῖς ὅπως ὁ ἄν-
θρωπος τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου,
τότε δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐλπίζουμε
ὅτι θὰ ἐπιτύχουμε τὴν οὐρανίαν μακα-
ριότητα. Ἄν ἀποφύγουμε νὰ βοηθῇ-
σομε ὅποιον ἔχει ἀνάγκη, ἂν λογα-
ριασσομε περισσότερον τὰ προσωρινὰ
καλὰ τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ τὸν συν-
ἄνθρωπὸν μας, εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰμεθα
ἄξιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ.

Σὲ μιά νύχτα μέσα τὴν δουλειά!...
Τοὺς βοηθῆσε βέβαια καὶ ἡ ἀπανεμίᾳ
μὰ κ' ἔρριξαν ὅσα χέρια μπορούσαν
γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ γρηγορώτερον,
γιατὶ νὰ πετύχουν ἢ νὰ χαθοῦνε ἦταν
ζήτημα καιροῦ μονάχα... Ἐπρεπε δ,τι
γίνετο νὰ γίνῃ πρὶν πάρουν εἰδηση καὶ
φτάσουν τὰ βασιλικά πλοῖμα... πρὶν

νοιώσουν οἱ στρατηγοὶ ἀπὸ τὰ κοντινὰ
θέματα πὼς δὲν εἶναι παῖξε γέλασε
καὶ στείλουν στρατό...

Δηλαδή πέντε μέρες, μιά βδομάδα
τὸ πολὺ, εἶχαν καιρὸ μπροστὰ τους...
ὕστερα, ἂν εἶναι μοιρετό, νὰ γίνον
καπνὸς καὶ νὰ σβήσουν.

(Ἀκολουθεῖ)